

[Rytter.]

Det staar ogsaa for mig som en Gaade, hvordan man kunde tænke sig, med Invasion for Øje, en Plan om at internere disse mange Mennesker. Der blev interneret 21 000. Hvis Tyskerne var blevet her i Landet, hvem skulde saa have interneret dem? Man siger: Frihedskæmperne, men de havde jo andet at gøre, de skulde slaas. Hvor skulde de paagældende være interneret, og hvem skulde have passet paa dem? Denne Plan, som man havde lagt med Invasion for Øje, forekommer mig at være en Plan, som man havde maattet anvende, netop hvis der *ikke* kom Invasion, for under en Invasion vilde det være ganske umuligt at gøre alt det. Thi naar en Invasion er en Kendsgerning, og Tyskerne er de mægtigste, i Begyndelsen i alt Fald, hvor vilde man saa skjule alle disse Mennesker? Jeg forstaar det ikke, men jeg haaber, den højtærede Justitsminister vil give en Forklaring herpaa.

Ogsaa paa flere andre Punkter forekommer Motiverne mig partiske, bl. a. for saa vidt angaar de 300, som der har været talt saa meget om.

Men heller ikke selve Paragrafferne kan jeg for mit Vedkommende gaa med til. Ser vi f. Eks. paa Bestemmelsen i § 1 om de Mennesker, der ikke kan faa Erstatning, saa synes jeg, det er forkert, at man i en Lov, hvor en Domstol skal undtage nogle, begynder med at afskære visse Mennesker ganske kategorisk. Man siger ganske kategorisk i Loven, at Folk af den og den Klasse skal ikke kunne komme i Betragtning. Det er jo ikke udelukket, at der kan have foreligget formildende Omstændigheder, eller at paagældende kun har været Medlem af de omtalte Organisationer i 14 Dage. Eller naar der staar „tyskorienteret“, hvad forstaar man saa ved det Ord? Alle de Mini- stre, der underskrev Erklæringen af 8. Juli, var de tyskorienterede? Man maa dog kunne faa Tilgivelse for noget, man har gjort, men efter Lovforslaget kan man det ikke, man udelukker en hel Mængde, de kan ikke faa Erstatning. Hvem er det saa, der udelukker dem? Det er Rigsdagen derved, at den vedtager denne Lov. Vi stempler de Mennesker. Hvis der kun er 300, der faar Erstatning, vil det altsaa sige, at man paa Forhaand stempler 14 000 Mennesker som ikke værende gode loyale Statsborgere. Udtrykket „nationalt uværdige“ er saa vagt, og at man siger, det skal tages mildt, er ingen Garanti. Domstolene behøver for det første ikke at tage Hensyn hertil, og for det andet forstaar de vist ikke

Udtrykket, saa hvordan skal de kunne gøre det?

Med § 2 gaar det paa lignende Maade. Erstatningens Størrelse er saadan, at jeg vilde tro, de fleste Mennesker overhovedet ikke vil søge om Erstatning. Jeg ved i alt Fald nogle, der har talt med mig, og som jeg trøstede med, at de nok kunde faa Erstatning; de svarede mig: vi vil ikke have mere med det danske Retsvæsen at gøre, vi har faaet nok. Man frygter det, fordi man har faaet den Behandling, man har. Det er, som det er blevet sagt med Henblik paa Erstatningens Størrelse, at ved de andre Love er der Tale om Folk, som man ser helt anderledes paa, Folk som Tyskerne tog i deres Varetægt; her derimod er vedkommende Mand brændemærket, hans Familie ligeledes. Og saa giver man ham den ringe Erstatning, der her er Tale om. Jeg synes ikke det gaar.

Men mit Hovedargument mod Lovforslaget er imidlertid, at man her, i Lovforslagets § 3, som saa mange Steder før indfører Særdomstole, i dette Tilfælde de saakaldte Oprejsningsnævne.

Jeg er dog glad for, at Bestemmelsen om, at Frihedskæmperne skulde være repræsenteret i Oprejsningsnævnene er gaaet ud. Jeg beundrer den højtærede Justitsminister for, at han havde Mod til at foreslaa denne Ændring. Det er i Strid med danske og nordiske Retsprincipper, at der i Afgørelsen af Sager deltager Folk, som direkte er interesseret i disse. Her er Tale om at bedømme Frihedskæmperne, og saa vilde man sætte Frihedskæmperne ind! Man burde efter min Mening langt snarere sætte de internerede ind, ud fra den Betragtning, at de internerede dog ved, hvilken Behandling de har været undergivet, og derfor kunde give Oplysning — selvfølgelig ønskede jeg heller ikke en saadan Ordning, men den var dog fornuftigere end den anden. De internerede kunde give Oplysning om, hvordan Behandlingen havde været, og det Moment maa komme i Betragtning, hvis de paagældende har været udsat for en uforskyldt Internering. Jeg har i Dag set et Brev, der skildrer, hvordan en interneret i Vestre Fængsel er blevet behandlet. Jeg skal tillade mig at læse et kort Uddrag op, for jeg synes, det er ganske instruktivt, og at det maa være af Betydning for Fastsættelsen af Erstatningssummen. Der staar:

„Til Ære for Dommervagtsmødet forleden, som begyndte Kl. 10,15, blev jeg purret ud Kl. 6. Mødet varede jo kun 5—10 Minutter. Men jeg maatte forblive paa Politigaarden til Kl. 19. Bortset fra Mødet